

Jak huk tak i gajdica zakončuje, zatačí se rohem (nálevka u žesťových nástrojů).

Snadno si možno domysliť, jak dalece gajdami ustálila se píseň.

Hukem, palečnicí a jedinkou sesilil se a k sobě přiklonil všechny ostatní tony zmocněný ton; podobně ladící jej kvinta, oktáva i terce našly ztrnulou podporu v gajdách.

Jelikož k celým osnovám souzvukovým stále vyznívalo hukem *c*, nabyly tyto osnovy významu t. zv. výsledných spojů, jež v prodlevě na prvním stupni ovládly celou mysl toninou z pravidla *C* tvrdou a málokdy *c* měkkou.

Příručné gajdám nápěvky, t. j. snadným způsobem vyhratelné, obvyklé zahrávky byly buď záměny, n. př.

nebo stupnicové tvary diatonické všech směrů. Na př.:

Všimněme si několika příkladů.

Když jdou »ve jménu božím« již na sobáš, hraje gajdoš tuto píseň:

13.

Ve jmé-nu Bo-žiem i - dě - me, od Bo - ha šča-stie žá -

dá - me; o - ho, šu-haj, ho-ho, ho-ho! Chva-la Bo-hu nás